



உலகிலுள்ள அனைத்துப்
பேரன் பேத்திகளுக்காக
இக்கதையை எழுதியுள்ளேன்.
ஹிரோசிமாவில் நடந்த
அணுகுண்டு வீச்சுத் தாக்குதலின் வலியை,
மாபெரும் துயரக் காட்சிகளை,
குழந்தைகளுக்குத் தெரியப்படுத்துவது
அவ்வளவு எளிதல்ல.
'மாயிசான்' கதையை
படித்து முடிக்கிற சிறுவர்கள்,
நாளை ஒரு வேளை, இம்மாதிரியான
பேரழிவுகள் நடக்க விடாமல் தடுப்பார்கள்.
உலக அமைதிக்காக
உறுதிமொழி எடுப்பார்கள்.

- தோசி மாருதி

0027458

thamizhbooks.com பாரதி புத்தகாலயம் புத்தகம் பேசுது

BOOKS
FOR
CHILDREN

₹ 35/-



ஆற்ற முடியாத அவலத்தின் கண்ணீர்...

மாயி-சான்

ஹிரோஷிமாவின் வானம்பாடி

தோசி மாருதி

தமிழில்: கொ.மா.கோ.இளங்கோ



மாயி-சான் ஹிரோஷிமாவின் வானம்பாடி

தோசி மாருகி

தமிழில்: கொ.மா.கோ.இளங்கோ

BOOKS
FOR
CHILDREN

MAAYI - CHAAN (In Tamil)

Toshi Maruki

Tamil Translation: **Ko. Maa. Ko. Elango**

Originally Published under the Title 'Hiroshima Ki Aag' (Hindi)

Thanks to: BGVs

First Edition: Edition: June, 2015

Published by

BOOKS FOR CHILDREN

Im print of Bharathi Puthakalayam

7, Elango Salai, Teynampet, Chennai - 600 018

Email: thamizhbooks@gmail.com | www.thamizhbooks.com

மாயி - சான்

தோசி மாருகி

தமிழில்: கொ.மா.கோ. இளங்கோ

முதல் பதிப்பு: ஜூன், 2015

வெளியீடு:



புக்ஸ் ஃபார் சில்ரன்

பாரதி புத்தகாலயத்தின் ஓர் அங்கம்

7, இளங்கோ சாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018.

தொலைபேசி : 044 24332424, 24356935 விற்பனை: 24332924

விற்பனை நிலையங்கள்



7, இளங்கோ சாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018

திருவல்லிக்கேணி: 48, தேரடி தெரு | **வறம்பூர்:** 52, கூக்ஸ் ரோடு
வடபழனி: பேருந்து நிலையம் எதிரில் அடையார் ஆனந்தபவன் மாடியில்
ஈரோடு: 39, ஸ்டேட் பாங்க் சாலை | **திண்டுக்கல்:** பேருந்து நிலையம்
நாகை: 1, ஆரியபத்திரபிள்ளை தெரு | **திருப்பூர்:** 447, அவினாசி சாலை
திருவாரூர்: 35, நேதாஜி சாலை | **சேலம்:** பாலம் 35, அத்தை ஆஸ்ரமம் சாலை,
சேலம்: 15, வித்யாலயா சாலை | **மயிலாடுதுறை:** ரசாக் டவர், 13, கச்சேரி சாலை
அருப்புக்கோட்டை: 31, அகமுடையார் மகால் | **வந்தவோலி:** சி.ஐ.டி.பு. அலுவலகம்,
மதுரை: 37A, பெரியார் பேருந்து நிலையம் | **மதுரை:** சர்வோதயா மெயின்ரோடு,
கோயிலூர்: N.K.N வணிகவளாகம் பெட்போர்ட் | **சொங்கற்பட்டு:** டி., ஜி.எஸ்.டி சாலை
விழுப்புரம்: 26/1, பவானி தெரு | **திருநெல்வேலி:** 25A, ராஜேந்திரநகர், பாளையங்கோட்டை
விருதுநகர்: 131, கச்சேரி சாலை | **சூழங்கோணம்:** ரயில் நிலையம் அருகில்
வேலூர்: S.P. Plaza 264, பேஸ் II, சத்துவாச்சாரி | பேருந்து நிலையம் அருகில்,
தஞ்சாவூர்: காந்திஜி வணிக வளாகம் காந்திஜி சாலை | **விருதாசலம்:** 511A, ஆலடி ரோடு
திருச்சி: வெண்மணி இல்லம், கனூர் புறவழிச்சாலை | **புழனி:** பேருந்து நிலையம்
தேனி: 12.பி, மீனாட்சி அம்மாள் சந்து, இடமால் தெரு
கோவை: 77, மச்சகாளியாளையம் ரோடு, பீளமேடு | **திமலை:** முத்தம்மாள் நகர்,
நாகர்கோவில்: கேவ் தெரு, டோத்தி பள்ளி ஜங்ஷன்
சிதம்பரம்: 22A/ 18B தேரடி கடைத் தெரு, கீழ்விதி அருகில்
மலர்ணாடு: 12, மாரியம்மன் கோவில் நடுத்தெரு

ரூ.35/-

அச்சு: பிரிண்டெக், சென்னை - 600 005.

காணிக்கை

இவ் உலகின் எங்கோ ஒரு மூலையில்
தீவிரவாதத்தை கையில் எடுத்து தாக்குதல்
நடத்தி வரும் மூடர்களின் பிடியில் சிக்கி,
உயிரிழந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பாவமும்
அறியாத பிஞ்சுக் குழந்தைகளுக்கு இந்த
நூலின் மொழியாக்கம் காணிக்கை.

கொ.மா.கோ.இளங்கோ நம் சிறார்
இலக்கியத்தின் ஒளி வரவுகளுள் ஒருவர்.
சிறுவர் கதை நூல்கள் பலவற்றை தொடர்ந்து
தமிழ் சூழ்நிலைகளுக்காகத் தந்துகொண்டிருப்பவர்.
தமிழில் சிறுவர்களுக்காக வெளிவரும்
அனைத்து பத்திரிகைகளிலும் இவரது
படைப்புகள் தொடர்ந்து வெளிவருகின்றன.
இவர் கவிஞரும் கூட.

இப்புத்தகம், கொ.மா.கோ.இளங்கோவின்
புக்கல் சிறுவர் மொழிபெயர்ப்பு நூலாகும்.

அலைபேசி எண். 9003107012

இமெயில்: kelango_rahul@yahoo.com

முன்னுரை

இந்த நூலைப் படிக்கும் போது உங்களுக்கு கண்களில் நீர்
சுரக்கவில்லை என்றால் இதயம் இல்லை என்று அர்த்தம்.
இந்த நூலைப் படித்து முடித்தபின் ரௌத்ரம் வரவில்லை
என்றால் நாம் உணர்வற்றவர்கள் என்று பொருள்.

ஆம்! அணுகுண்டு வீச்சு ஹிரோஷிமாவில் நடத்திய கோரத்
தாண்டவத்தை நம் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறது
இந்த நூல். அதன் வழி போர் மற்றும் வன்முறைக்கு எதிரான
நமது உணர்வைத் தூண்டிவிடுகிறது.

இன்று உலகம் முழுவதும் பல பெயர்களில் வன்முறை
கோரத் தாண்டவம் ஆடுகிறது. மதத்தின் பெயரால் வன்முறை;
இனத்தின் பெயரால் வன்முறை; சாதி, மொழி என எதிலும்
வன்முறை; நாடுகளுக்கு இடையே வன்முறை என எங்கும்
எதிலும் வன்முறை... வன்முறை.. வன்முறை...

நாம்தான் நாகரிகம் அடைந்த மக்களா? என சந்தேகம்
வலுக்கும் வகையில் வன்முறை. வன்முறையாளர்களின் கையில்
அறிவியல் சிறைப்பட்டால் என்னவாகும் என்பதுதான்
ஹிரோஷிமா கற்பிக்கும் பாடம். அழிவுக்கல்ல அறிவியல்;
ஆக்கத்திற்கே என்ற கொள்கை காற்றில் பறக்கவிடப்பட்டு
அறிவியலைப் போர் மற்றும் அழிவுக்குப் பயன்படுத்த
துணிந்தபோது ஏற்படும் அவலம்தான் அணுகுண்டு போன்ற
பேரழிவுகள்.

பகுத்தறிவுடன் மக்கள் நலனுக்கு அறிவியலை
பயன்படுத்தவேண்டும். அறிவியலை மக்கள் கையில்
எடுக்கவேண்டும். ஆக்கத்திற்குப் பயன்படும் அறிவியலையும்,
அழிவுக்குப் பயன்படும் அறிவியல் பயன்பாட்டையும் நாம் நீர்

வேறு பால் வேறு எனப் பிரிக்கும் இலக்கியங்களில் வரும் அன்னபட்சிபோல வேறுபடுத்திப் பார்க்க முயலவேண்டும்.

சிறுவர் சிறுமியருக்கு எளிதில் விளங்கும் மொழி நடையில் சிறப்பாக மொழியாக்கம் செய்துள்ளார் எழுத்தாளர் கொ.மா.கோ.இளங்கோ. மூலநூலின் சாரம் குறையாமல் உணர்வு பொங்க தமிழில் தந்துள்ள அவருக்கு நமது பாராட்டுகள்.

இந்த நூலை சிறுவர் சிறுமியர் மட்டுமல்ல, அனைவரும் வாங்கிப் பயனுறுவர் என நம்புகிறோம். இந்த நூலைத் தமிழில் அச்சிட முன்வந்துள்ள பாரதி புத்தகாலயத்திற்கும் நமது வாழ்த்துகள்.

அன்புடன்,
டாக்டர். த. வி. வெங்கடேஸ்வரன்
விஞ்ஞானி, விஞ்ஞான் பிரச்சார் - புதுடெல்லி



தோசி மாருகி

புத்தகம் பிறந்த கதை

சில வருடங்களுக்கு முன்பு, வடக்கு ஐப்பான் தீவு நகரமான 'கொக்கயிடோ'வில் ஓவியக்கண்காட்சி நடத்தினோம். அதில், முழுக்க முழுக்க நானும் என் கணவரும் வரைந்த சித்திரங்கள் மட்டுமே இடம் பிடித்தன. அதுவும் அணுகுண்டு வீச்சின் பாதிப்பை உணர்த்தும் ஓவியங்கள்.

கண்காட்சியைக் காணவந்த பொதுமக்களை வரவேற்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். ஓவியங்களை உற்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த பெண்மணி ஒருவரின் செயல் என்னை வியப்பில் அழுத்தியது. அப்பெண்ணின் முகத்தில் கோபம் பொரிந்து வருவதைப் பார்த்து பயந்தேவிட்டேன். சிறிது நேரம் கழிந்த பிறகு, கூட்டத்திலிருந்து விடுபட்ட அப்பெண்மணி என்னை சந்திக்க ஓடோடி வந்தார்.

“உங்கள் மீதெனக்கு கடுகளவுகூட நம்பிக்கை இல்லாமல் இருந்தது. கொடூர குண்டுவீச்சின் பேரழிவை உங்களால் நெஞ் சார புரிந்துகொள்ள முடியுமா? என நினைத்து வருந்தினேன். கண்காட்சிக்கு வரக்கூடத் தயங்கினேன். பிறகு, மனது அதற்கு இடம்தரவில்லை. நச்சுக் கதிர்வீச்சின் தீவிரத்தை, உடல் கருகி எரிந்து போன மக்களை, வெடித்துச் சிதறிய அணுகுண்டின் தீக்கிரைக்கு சாம்பலாகிப் போன நகரைப் பற்றிய ஓவியங்கள் உண்மையை மறைக்காமல் விளக்குவதாக உள்ளன. ஆகவே, உங்களிடம் எனக்கு நிகழ்ந்த உண்மை சம்பவத்தை விவரிக்க விரும்புகிறேன்.”

அணுகுண்டு வீச்சின் கோரத் தாண்டவத்தை கண்ணீர் சிந்தச்சிந்த விளக்கிக் கொண்டிருந்த பெண்மணி, திடீரென்று மேடையேறினார். ஒலிவாங்கியைக் கையிலெடுத்து பலத்த குரலில் சத்தமாகப் பேசினார்.

“கண்காட்சியில் கூடியிருக்கும் பொதுமக்கள் தயவுசெய்து எனக்கு நடந்ததென்ன என்பதை கேட்பீர்களா? தயவுசெய்து காது கொடுத்துக் கேளுங்கள்.” என்றவர் துக்கம் ததும்பிய கதையை விவரிக்கத் தொடங்கினார்.

அணுகுண்டு வெடித்துச் சிதறியதில் தனது வீடு எரிந்து போனதையும், தீயில் சிக்கித்தவித்த கணவரை தோள்களில் சுமந்து ஓடி மீட்டதையும், சின்னஞ்சிறு மகளை ஒரு கையால் இழுத்துக்கொண்டு ஓடியோடி உயிர் தப்பியதையும் விளக்கினார்.

கண்காட்சிக் கூடத்தில், அச்சம்பவத்தை கவனமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்த சிலர் கண்ணீர் பெருக அழுதனர். தன் கடந்தகால இன்னல்களை கவனம் சிதறாமல் கேட்ட மக்களுக்கு நன்றியைக் காணிக்கை ஆக்கிவிட்டு அப்பெண்மணி மேடையிலிருந்து இறங்கிச் சென்றார்.

அச்சம்பவம் என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. அப்போதைய காட்சி, கனத்த இதயத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது. இந்த நூல் அந்த பெண்மணியின் கதைதான்.

எனக்கிப்போது வயதாகி விட்டது. தளர்ந்துவிட்டேன். எங்களுக்கு குழந்தைச் செல்வம் கிடையாது. பேரன் பேத்தி யாருமில்லை. ஆனால், இக்கதையை உலகிலுள்ள அனைத்து பேரன் பேத்திகளுக்காக எழுதியுள்ளேன். இதை எழுதி முடிக்க பல ஆண்டுகள் எடுத்துக்கொண்டேன். ஹிரோஷிமாவில் நடந்த அணுகுண்டு தாக்குதலின் வலியை, மாபெரும் துயரக் காட்சிகளை, குழந்தைகளுக்கு தெரியப்படுத்துவது அவ்வளவு எளிதல்ல.

‘மாயி-சான்’ கதையைப் படித்து முடிக்கிற சிறுவர்கள், நாளை ஒரு வேளை, இம்மாதிரியான பேரழிவுகள் நடக்க விடாமல் தடுப்பார்கள். நிச்சயமாய் தங்களுக்குள் உலக அமைதிக்காக உறுதிமொழி எடுப்பார்கள்.

- தோசி மாருகி



1945 ல் இரண்டாம் உலகப் போர் நடந்து கொண்டிருந்த நேரம். அமெரிக்காவும், அதன் நட்பு நாடுகளும் ஜப்பான் மீது கடும் கோபம் கொண்டிருந்தன. அமெரிக்காவின் அதிகாரத்திற்கு அடிபணிய ஜப்பான் மறுத்து வந்தது. அப்படியெனில் அங்கு நடந்தது என்ன?

ஜப்பான் நாட்டின் ஹிரோஷிமா நகரம். கல்வி வளமும், தொழில் வளர்ச்சியும் அடைந்திருந்தது. அன்றொரு நாள், வானம் ஊதாநிறக் கம்பளத்தை நகரின் மீது அடர்ந்த கூரையாக போர்த்தி விட்டிருந்தது. மென்மையான மூடுபனி, கூட்டங் கூட்டமாக வானத்துக்குக் கீழே தவழ்ந்து கொண்டிருந்தன. பளிச்சென ஒளி வீசிய சூரியன் நகரை பிரகாசிக்க வைத்திருந்தது.

மாநகரப் பெருஞ்சாலைகளில் செல்லும் வாகனங்கள் ஒன்றை ஒன்று துரத்திக் கொண்டிருந்தன. தெருக்களை இணைக்கும் தண்டவாளங்களில் 'ட்ராம் கார்' ரயில் பெட்டிகள், பயணிகளை ஏற்றி இறக்கியபடி விரைந்தன. உரிய நேரத்தில் அலுவலகம் செல்லக் காத்திருந்த பயணிகள், மக்கள் பரபரப்பு மிகுந்த ரயில் பெட்டிகளில் ஏறி உட்கார்ந்து பயணம் செய்தனர். சாலையோர மரங்கள், கிளைகளை அசைத்தும், பூக்களை உதிர்த்தும் மாநகர மக்களுக்கு வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

ஹிரோஷிமாவில் ஓடும் ஏழு நதிகளும் (சப்த நதிகள்) படிப்படியாக நிரம்பிக் கொண்டிருந்தன. நதிகளின் நீர்மட்டம் மிகப்பெரிய அளவில் அதிகரித்தது. நாட்டுப்பாடல் ஒன்றின் இசையை முணுமுணுத்தபடியும், அபிநயம் பிடித்து அசைந்தாடியபடியும், நதியலைகள் கடலில் சென்று கலந்தன.

மஞ்சள்நிறக் கதிர்களை, நதிப்பரப்பில் பாய்ச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது சூரியன். தண்ணீரில் விழுந்த வெப்பக் கதிர்களை விழுங்கிய நதியலைகள் சலசலத்தன.

அபூர்வ நடன நிகழ்ச்சி ஆரம்பமானது.



டோக்கியோ, ஓசாகா மற்றும் நகாயோ ஆகிய நகரங்களில், அமெரிக்கப்படை விமானத் தாக்குதல்கள் நடத்தி முடித்திருந்த நாட்கள். ஹிரோஷிமா நகரம் தாக்குதலில் இருந்து தப்பியிருந்தது. நகரவாசிகளுக்கு, சற்று ஆறுதல் தரும் செய்தியாக இருந்தாலும் நெஞ்சில் நிரந்தர நம்பிக்கை எழவில்லை. சந்தேக மனநிலை அவர்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சிதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

விமானத் தாக்குதல் எதிர்பாராமல் நடத்தப்படலாம் என்ற பயம். தீமரேன அணுகுண்டு வீசப்பட்டால் அதிலிருந்து தப்புவதற்கான ஏற்பாடுகள் முடுக்கிவிடப்பட்டன. காட்டுத்தீ போல நெருப்பு பரவாமலிருக்க, பழைய குடியிருப்புக் கட்டிடங்கள் இடித்துத் தள்ளப்பட்டன. இடிபட்ட கட்டிடச்சுவர்கள் சரிந்து விழுந்த தெருக்கள் ஒடுக்கமாய்ச் சுருங்கிப்போயின. பொதுமக்கள் நடப்பதற்கு இடையூறாக இருந்தது.

நெருப்பை அணைக்க, பல இடங்களில் தண்ணீர்த் தொட்டிகள் தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டன. குண்டுவிச்ச நிகழ்ந்தால் மக்களை அதிலிருந்து தப்பிக்க வைக்கவேண்டுமே.

பொதுமக்கள் பதுங்குவதற்காக பாதுகாப்பான இருப்பிடங்கள் மற்றும் கிடங்குகள் தயாராயின. நகரவாசி ஒவ்வொருவரும், கைகளில் மருந்துப்பொருட்கள் நிரப்பிய சிறுசிறு கைப்பைகளைப் பிடித்திருந்தனர். பலர், தீப்பற்றாத மேலாடைகளை உடுத்தியிருந்தனர். அசாத்திய தாக்குதல் நடக்கக்கூடுமென்ற அறிகுறிகள் அவர்களது அச்ச மனநிலையைப் புரியவைத்தது.

வீட்டைவிட்டு வெளியே கிளம்பிச்சென்ற பெரியோரும் சிறுவர்களும் வழக்கத்துக்கு மாறாக தலைக்கவசம் அணிந்திருந்தனர். நடைப்பயணம் செல்வோரும் பேருந்துப் பயணிகளும் அதில் அடங்குவர்.

மக்கள் மத்தியில் பலவித வதந்திகள் பரவிக் கொண்டிருந்தது. அவை, அபாய எச்சரிக்கையை உணர்த்தின.



மாயி-சான், ஒரு துடுக்கான சிறுமி. அவளுக்கு, ஏழு வயதாகிறது. அவர்களது சொந்த வீடு ஹிரோஷிமா நகரில்தான் உள்ளது. அவள், தனது பெற்றோருடன் வசிக்கிறாள்.

முந்தையநாள் இரவு, அவளது அத்தை மகன் கிராமத்திலிருந்து வந்திருந்தான். கிராமத்துத் தோட்டத்தில் விளைந்த சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்குகளை சாக்குமுடை நிறையக் கொண்டு வந்திருந்தான். அவர்களது தோட்டத்தில் விளையும் கிழங்குகள் அதிக சுவையானவை.

மாயி-சான், வேகவைத்த கிழங்குகளை துண்டுதுண்டாக வெட்டிக்கேட்பாள். மாயி-சானுக்கு மிகவும் விருப்பமான உணவு அது. அன்று அவள், வெகுசிக்கிரமே படுக்கையிலிருந்து எழுந்து விட்டாள். கிழங்குகளைப் பார்க்கப் பார்க்க, கொடும்பசி வயிற்றை பிசைந்தது. 'சடுகுடு..சடுகுடு' வென விதவிதமான ஒலிகளை எழுப்பி உணவுகேட்டு குரல் கொடுத்தது இரைப்பை.

அம்மா, காலை சிற்றுண்டிக்கு கிழங்கை வேகவைத்துக் கொடுப்பாள் என்பதை அவள் அறிந்தே இருந்தாள். மாயி-சான், அப்பா, அம்மா மற்றும் அத்தைமகன் நால்வரும் உணவு மேசைக்கு முன்பு கூடினார்கள்.

சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்குகளை, மற்றவர்களுக்கு முன்பாகவே சாப்பிட்டுத் தீர்க்கிற ஆர்வத்துடன் இருக்கையில் உட்கார்ந்தாள் மாயி-சான்.



திடீரென்று, யாரும் எதிர்பாராத சத்தம் கேட்டு நால்வரும் திடுக்கிட்டனர்.

அந்தக் கொடூரச் சத்தம் காதுகளின் சவ்வைக் கிழிப்பதுபோல கேட்டது. பூமியை துண்டுதுண்டாகப் பிளக்கிற ஓசை. நாலாபுறமும் பளிச்சுபளிச்சென கண்களைக் குருடாக்கும் வெளிச்சம் வான்வெளியில் பரவியது. சுற்றுப்புறம் வெண்மையாக ஒளிர்ந்தது. பயத்தில், கண் இமைகளை இறுக்க மூடிக்கொள்ளும்படியான பிரகாசம். காற்றின் வெப்பநிலை கடகடவென உயர்ந்தது.

ஆயிரக்கணக்கான மேகக்கூட்டங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பலமாக மோதியதால் உண்டான மின்னலைப்போலிருந்தது. நின்றிருந்த இடத்தில் இருந்தபடியே பேரதிர்வை உணர முடிந்தது. உயரமான கட்டிடங்கள் அவ்வதிர்வில் நடுங்கத் தொடங்கின. அவைகள், முதலில் லேசாக நடனமாடின. பின்னர் கடகடவென ஆட்டம் கண்டு சரியவும் செய்தன. சரிந்த கட்டிடங்கள் தரைமட்டமாயின. மரங்கள் தீப்பந்தங்களாக எரிந்தன. நகரம், முற்றிலும் எரிந்து சாம்பலானது.

திகிலூட்டிய அந்த விளைவுக்கு, சில நொடிகளுக்கு முன்பு அமெரிக்க விமானப்படையின் 'இனோலாகே' விமானம், ஹிரோஷிமாவுக்கு மேலே பறந்ததை பலர் பார்த்தனர். அந்த விமானம்தான் இப்படியொரு சக்திவாய்ந்த அணுகுண்டை வீசிவிட்டுப் போனது. அதுவும் சாதாரண குண்டல்ல. கதிரியக்கக் குண்டு. பல்லாயிரம் உயிர்களை ஒருசில நொடிகளில் அழித்துவிடும் ஆற்றல் வாய்ந்த அணுகுண்டு.

'பி29'ரக விமான ஓட்டுனர் 'பால்டிப்பெட்ஸ்'க்கு அதன் பெயர் நன்றாகவே தெரியும். அமெரிக்க படையினர், அணுகுண்டுக்கு வைத்த பெயர் என்னதென்று தெரியுமா? அந்த அணுகுண்டு அரக்கனுக்கு வைத்தபெயர் 'லிட்டில் பாய்' (குட்டிப் பையன்). லிட்டில் பாய் குண்டு, 1945 ஆகஸ்ட் 6ம் தேதியன்று, காலை எட்டுமணி பதினைந்து நிமிடத்தில் வெடித்துச் சிதறி, ஹிரோஷிமா நகரை சுக்குநூறாகப் பெயர்த்தது.

ஒரு பாவமும் அறியாத பல உயிர்கள் சூறையாடப்பட்டன.



குண்டு வெடித்த சத்தத்தைக் கேட்ட மாயி-சான், உடனடியாக மயக்கமாகி விழுந்தாள். அவளுக்கு நினைவு திரும்பிய போது, நாலா பக்கமும் ஒரே புகைமூட்டம். வானத்தை முட்டித்துளைக்கும் உயரத்திற்கு, ராட்சதக் காளானாக கதிர்வீச்சுப் புகைமண்டலம் சூழ்ந்தது. கரும்புகை மேகக் கூட்டங்கள் ஆகாயத்தில் மிதந்து வந்தன. ஆரம்பத்தில், அவளால் உடம்பை அசைக்கக்கூட சக்தியில்லை. கண்களுக்கு முன்பு, தீயில் எரிந்து கொண்டிருந்த பொருட்களைப் பார்த்து பயந்தாள்.

ஊரெங்கும் ஒரே கூச்சல்... அலறல்... ஆரவாரம்...

இருட்டாக இருந்த திசையிலிருந்து தெரிந்த செந்நிற வெளிச்சம், அவளை கண் திறந்து பார்க்க வைத்தது. பிறகு, அம்மாவின் அலறல் குரல் கேட்டது. அலறலுக்கு மத்தியில், அம்மா அவளை அழைப்பதை உணர்ந்தாள்.

“மாயி-சான்” என்று கூச்சலிட்ட அம்மாவின் இருப்பிடம் தேடி கண்கள் சுழன்றன. உதவி கேட்டு அழைக்க நினைத்தவளின் உதடுகள் இரண்டும் ஒட்டிக்கொண்டன. பேச வாய் வரவில்லை. கையை உயர்த்தி அசைத்துக் காண்பித்தாள்.

மாயி-சான், தன்மீது விழுந்து கிடந்த மரத்துண்டை வெகு கடினமாக புரட்டிப் போட்டாள். அதற்குள், அம்மா அவளை நெருங்கி ஓடிவந்தாள். செல்லப்பெண் மாயி-சானை வாரியெடுத்து நெஞ்சோடு சேர்த்து கட்டியணைத்துக்கொண்டாள். ஆசையாசையாய், இரு கன்னத்திலும் முத்தங்களைப் பதித்தாள். மகள், பிழைத்து விட்டாள் என்பதை உறுதி செய்த சந்தோசம்.

“மாயி-சான். நாம் இருவரும் இனி விரைந்து செயல்பட வேண்டும்” என்ற அம்மா, “அதோ பார். உனது தந்தை, எரியும் நெருப்புக்கு மத்தியில் பயங்கர இடிபாடுகளில் சிக்கிக்கொண்டுள்ளார்.”

“அச்சாய்”

பலத்த குரலில் கூச்சலிட்டாள் அம்மா.

தீக்கிரையாகிக் கொண்டிருந்த மாயி-சானின் அப்பா உயிர் தப்புவாரா? நெருப்பின் பிடியிலிருந்து யாரவரை காப்பாற்றுவார்?



மனக்குழப்பத்தில் இருந்த அவர்கள் இருவரும், நெருப்பின் கொடிய தாண்டவத்தைப் பார்த்து கொதித்துப் போனார்கள். கொஞ்சம் சுதாரித்து எழுந்த அம்மா, படுவேகமாக தீப்பிளம்புக்குள் குதித்து நுழைவதைப் பார்த்து திகைத்து நின்றாள் மாயி-சான். அப்பாவை பிடித்து இழுத்து, அவரைத் தோள்களில் தாங்கியபடி பாதுகாப்பாய் வெளியில் கொண்டு வருவதையும் பார்த்தாள்.

அப்பாவின் நிலையைப் பார்த்து இருவருக்கும் அழுகை வந்தது. அவரின் உடம்பை கவனமாக பரிசோதித்த அம்மா சொன்னாள்.

“அப்பாவின் உடம்பெல்லாம் மிக மோசமான தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.” என்றவள், தனது அடர்த்தியான மேலாடையை உடனடியாகக் கிழித்து பட்டி தயாரித்தாள். ரத்தம் வழிந்த இடங்களிலும் தீப்புண்ணிலும் அதைச்சுற்றி கட்டி முதலுதவி செய்தாள்.

அச்சச்சோ! அத்தைமகன் எங்கே? பெயர்ந்து விழுந்த மேல்கூரை மரங்களுக்கு நடுவே இடிபாடுகளில் சிக்கிக்கொண்டானா? குண்டு வெடித்த அதிர்ச்சியில் வீட்டுச் சன்னல் வழியே தெருவில் வீசப்பட்டானா? எவ்வளவு தேடியும் அவன் கிடைக்கவில்லை.

எரியும் நெருப்புக்கு மத்தியில் நின்று ஆலோசித்தல் பயனில்லை. யாருடைய உதவியையும் எதிர்பார்க்காமல் தனது கணவரைத் தூக்கி தோள்களில் படுக்க வைத்துக்கொண்டாள். கணவர் மீதிருந்த அன்பும் மதிப்பும் அளவிட முடியாதே. அம்மாவுக்கு, அபூர்வசக்தி எப்படிக் கிடைத்ததோ? ஒரு கையால் மாயிசானை கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடினாள்.

“மகளே! அருகிலுள்ள நதியை நோக்கி ஓடு. தாமதிக்காதே. நாம் வெகு சீக்கிரமே நதிக்கரை சென்று அடைந்தாக வேண்டும்.” அம்மாவின் கட்டளையை ஏற்று, பின் தொடர்ந்து ஓடினாள் மாயி-சான்.

மரத்துண்டுகளும், பொடிப்பொடிக் கற்களும் சிறுமியின் மென்மையான பாதுங்களை பதம் பார்த்தன. கடுமையான வலியைத் தாங்கிக் கொண்டு ‘ஓ’வென அழுதபடி ஓடினாள் சின்னஞ்சிறுமி.



ஓடியோடி நதிக்கரையை அடைந்த மூவரும், துரத்தி வரும் ஆபத்திலிருந்து தப்பிக்க எண்ணி தண்ணீரில் குதித்தனர். கணுக்கால்கள் நனைய தண்ணீரில் இறங்கிய மூவரும், ‘சப்சப்’ பென்ற சத்தத்தைக் கடந்து ஆழமான பகுதிக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

மாயி-சான், நதியின் நடுப்பகுதியை கடந்த கணத்தில் அம்மாவின் பிடியிலிருந்து விடுபட நேர்ந்தது.

“மாயி-சான், என் செல்லமே. தைரியமாய் இரு. மனம் தளராதே. அம்மாவை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொள்.” அம்மா உரக்கக் கத்தினாள்.

தியிலிருந்து தப்பிக்க, மூச்சிரைக்க ஓடிவந்து தண்ணீரில் பாய்ந்து உயிர் பிழைக்க வருவோரின் கூட்டம் அதிகரித்தது. அவர்களுள், பலரின் மேலாடை முழுவதுமாக எரிந்து போயிருந்ததைப் பார்த்தாள் மாயி-சான். அக்கூட்டத்தில் அவளது வயதை மதிக்கத்தக்க பல சிறுவர் சிறுமியரும் நதியில் இறங்க வழிதேடிக் காத்திருந்தனர். சிறு குழந்தைகளின் உடைகளும் நெருப்பில் எரிந்து போயிருந்தன. பல பிள்ளைகள், ஒட்டுத்துணி கூட இல்லாமல் வெற்றுடம்போடு, விழிகள் கனக்க அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

உதடுகள் மற்றும் கண்ணிமைகள், நெருப்பு சுட்டு வெடித்துப்போயிருந்தன. நதிக்கரையில் துணியில்லாமல் தீப்புண்ணுடன் நடமாடிய மக்கள், இருட்டடியில் பயமுறுத்தும் பேய், பிசாசுகள் மாதிரி கறுப்புநிறப் பூச்சுடன் அலைந்தார்கள்.

சக்தி இழந்து போரில் தோற்றுப்போன படைவீரனைப்போல, பலர் சுடுமணலில் சரிந்தார்கள். மீதியுள்ள சிலர், சரிந்த படைவீரர்கள் மீது சாய்ந்து விழுந்தார்கள்.

எங்கு பார்த்தாலும் மக்கள் குவியல் குவியலாக உணர்விழந்து கிடந்தார்கள். ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய் சரிந்து விழுந்த மனித உடல்கள் நிறைந்த பகுதி சின்ன மலைபோலக் காட்சியளித்தது.

கிட்டத்தட்ட நரகத்தில் நடக்கிற காட்சிகள் பலவற்றை அச்சம்பவம் ஞாபகப்படுத்தியது.



மாயி-சானின் பெற்றோருக்கு, கொடிய சூழலிலிருந்து கரையேற, அங்கிருந்து சீக்கிரம் தப்பிப்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. வேகவேகமாக நடந்து, அடுத்த நதிக்கரையைத் தொட்டார்கள். நெஞ்சில், பதட்டம் நெருப்பாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

நதிக்கரையை நெருங்கிய மாயி-சானின் பெற்றோர் உடல்வலிமை குன்றி சோர்ந்திருந்தார்கள். அவளது அம்மா, அப்பாவை கரையோர மணல்பரப்பில் படுக்க வைத்தாள். பின்னர், அம்மாவும் அவருக்கு அருகில் தலை சாய்த்து ஓய்வெடுத்தாள்.

மாயி-சான், தனது கால்களுக்கு இடையில் ஏதோ ஒரு பொருள் நகர்ந்து போவதாய் உணர்ந்தாள். 'டப்...டப்...' ஓ! அது ஒரு பறவை. அட்டே! அழகான வானம்பாடி பறவை. அந்த பறவையின் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட மாயி-சானுக்கு மனக்கவலையில் கண்கள் குளமாகின.

அதன் இறகுகள் எரிந்து போனதால் பறக்க முடியாமல் திணறியது. "டப்...டப்..." என்ற ஓசை மட்டும் கேட்கிறது. ஆனாலும், இறகுகள் கருகிப் போனதால் அதனால் தத்தித்தத்தி நடக்க மட்டுமே இயன்றது. சிறுமியின் இதயம் கடுமையாக வலித்தது. அவள் பீதியடைந்தாள்.

அதேநேரம், மற்றும் ஒரு கொடூரத்தைக் கண்டாள்.

இறந்து போன ஒருவரது உடல் தண்ணீரில் அசைந்தாடி மிதந்து போவதைப் பார்த்தாள். இதயம் இறுக்கமானது. சற்று நேர அமைதிக்குப் பிறகு, அந்த மனித உடலைத் தொடர்ந்து இறந்த ஒரு பூனை மிதந்து வந்தது.

ஒரு வினாடி இமைகளை மூடித்திறந்தாள். சுடுமணலில் உதிர்ந்த கண்ணீர்த் துளிகள் சற்றும் தாமதிக்காமல் வறண்டு போயின.



ஏதோ சத்தம் கேட்டு, மாயி-சான் திரும்பிப் பார்த்தபோது ஒரு இளம்பெண் அவளுக்குப் பின்புறம் நின்றிருந்தார். அப்பெண்மணி, கையில் வைத்திருந்த பச்சிளம் குழந்தையுடன் அழுது கொண்டிருந்தார்.

“இதுவரை, எமனின் பிடியில் இருந்து எங்கள் இருவராலும் தப்பிப் பிழைத்திருக்க முடிந்தது. உயிர் காக்க நதிக்கரை வந்து சேர்ந்தோம். ஆனால், இப்போது என் குழந்தை என்னிடம் பால் குடிப்பதை நிறுத்திவிட்டான். நானெப்போதும், அவன் அழும்வரை பால் புகட்டக் காத்திருந்ததில்லை. கெஞ்சியும், கொஞ்சியும் பார்த்துவிட்டேன். என்மகன் கண் திறக்கவில்லை. குழந்தை இறந்து விட்டான்.” என்ற தாய் கண்ணீர் விட்டு கதறி அழுதார்.

பாவம்! பிள்ளையைப் பறிகொடுத்த தாயின் தவிப்பை மாயி-சானால் உணர்முடிந்தது.

இரண்டு உள்ளங்கைகளிலும் சுமந்த குழந்தையை, தூக்கி தோளுக்கு மாற்றி இறுக்கமாக பிடித்துக் கொண்டார். தாய் குழந்தையைப் பறிகொடுத்த வேதனையில் அழுதபடியே தண்ணீரில் இறங்கினார். ‘வேண்டாம்... வேண்டாம்’ என தடுத்து நிறுத்திய அலைகளை தள்ளி விட்டார்.

ஆழமான பகுதியை எட்ட அடிமேல் அடிவைத்து நகர்ந்தார். அப்பெண்மணி, மூச்சடக்கி மெல்ல மெல்லத் தண்ணீரில் மூழ்கிக் போவதைப் பார்த்தாள் மாயி-சான். பிறகு, அவளது பார்வையிலிருந்து இருவரும் முற்றிலுமாக அகன்று போனார்கள்.

நெஞ்சக் கலக்கத்தில், நகங்கிய சிறுசெடியைப் போல மௌனமாய் மணல் வெளியில் சரிந்தாள் மாயி-சான்.



இதற்கிடையே, வானம் முழுவதுமாக கறுத்து இருட்டிப்போனது. மேகங்கள் இடி முழக்கங்களை எழுப்பி இறந்தவர்களுக்கு விடை தந்தது. சில நொடிகளில், கனமழை பற்றிக்கொண்டது. பெரும் கதிர்வீச்சு நிறைந்த, எண்ணெய்ப் பசையோடு கூடிய திரவமழை 'ச்சோ'வென குமுறியபடி பெய்தது.

அங்கு கோடை காலமாக இருந்தும் கூட, நடுநடுக்க வைக்கிற நிலைக்கு குளிர்காற்று வீசியது. ஆகாயத்திலிருந்து, பிசுபிசுத்துப் பெய்த மழைத்துளிகள் உடம்போடு ஒட்டிக்கொண்டன. உறக்கத்திலிருந்த பலர் மழையின் ஒப்பரிச் சத்தம் கேட்டு எழவில்லை. மழைத்துளிகளின் நிறமும் கறுப்பாக மாறியிருந்தது. இதனை, வரலாறு கறுப்புமழை (Black rain) என பின்னாளில் பதிவு செய்தது.

பிறகு, வானத்தில் பளிச்சென பல வண்ணங்களில் ஒரு வானவில் பிறந்தது. வானம் மெதுவாக வேறு நிறத்துக்கு மாறத் தொடங்கியது. அந்த மந்தமான வெளிச்சத்தில், உயிரற்ற உடல்களையும், காயமடைந்தவர்களையும் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது.



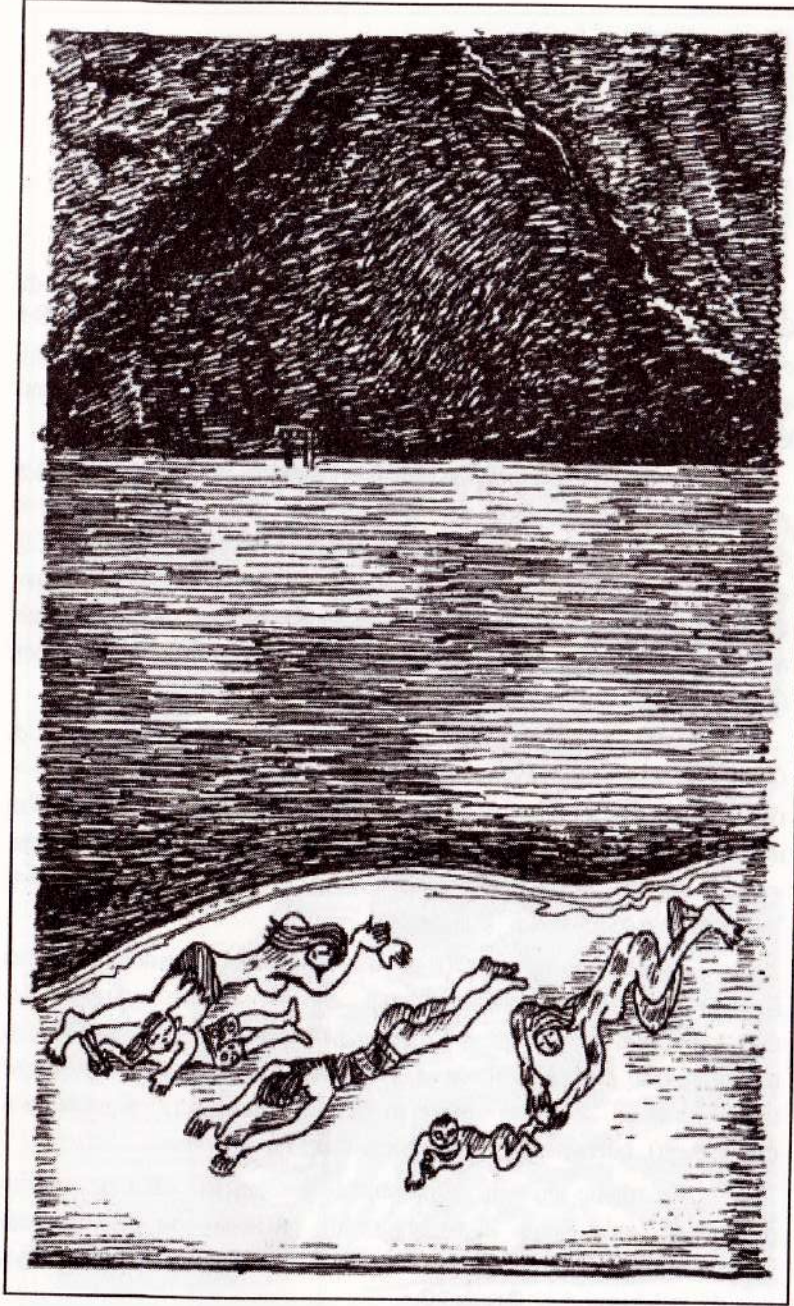
மழை நின்றபோது, மாயி-சானின் அம்மா மயக்கத்திலிருந்து தெளிந்தாள். மறுபடியும் தனது கணவனை, தோள்களில் தூக்கிச் சுமந்தாள். மகளை, ஒரு கையால் கெட்டியாகப்பிடித்துக் கொண்டு ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்தாள். காற்றுடன் கூடிய தீப்பிளம்பு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து துரத்தியது.

ஓடிய வேகத்தில் அவர்கள் மூவரும் சருகுகள் நிறைந்த குப்பையை மோதி நின்றனர். பாதையில் சரிந்து கிடந்த மின் கம்பிகளில் கால்கள் சிக்கிக்கொண்டன. அவைகளை பெரும்பாடுபட்டு அகற்றிய பிறகு அங்கிருந்து நகர்ந்தனர். நாலாபக்கமும் உள்ள வீடுகள் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து விழுவதை கண்டு கண்கலங்கினார்கள். சில கூரைவீடுகள் தீயில் பஸ்பமாவதும் கண்ணுக்கு பிரகாசமாய்த் தெரிந்தது.

ஒருசில மணி நேரத்தில், மூவரும் மூன்றாவது நதிக்கரையைத் தொட்டனர். ஓடிய களைப்பில் மூவரும் பெருமூச்சு வாங்கினார்கள். பிறகு, நதியில் இறங்கினார்கள். தண்ணீரில் இறங்கியதுமே மாயி-சானுக்கு தூக்கக் கலக்கம் கண்களை சொக்கி வந்தது. அவள், தூங்க ஆரம்பிக்க, வாய் திறந்து சில மடக்கு தண்ணீரை 'க்குலக்..க்குலக்' எனக் குடித்தாள்.

தண்ணீரில் மூழ்கப்போன செல்ல மகளின் தலைமுடியைப் பிடித்து இழுத்து வெளியேற்றினாள் அம்மா. பெரும் முயற்சிக்குப் பின் மகளைக் காப்பாற்றி கரைசேர்த்தாள். கரைக்கு வந்து சேர்ந்த மகளின் பயம் கலந்த பார்வை, தப்பிக்கும் இலக்கை தாமதமாக்கியது. மாயி-சானின் அம்மா, தங்களது நிலைமையை நிதானமாக மகளுக்குப் புரியவைத்து தெளிவு செய்தாள்.

மொத்தம் மூன்று நதிகளைக் கடந்தாகி விட்டது. மனம் தளராமல் ஓட்டத்தை தொடர்ந்தால், முடிவில் கடற்கரையைத் தொட்டுவிடலாம். அது, அவ்வளவு எளிய காரியமா என்ன? பிஞ்சு உடல் ஒத்துழைக்க வேண்டுமே.



ஒட்டமும் நடையுமாய் விரைந்த மூவரும், ஒரு வழியாக கடற்கரை வந்தடைந்தார்கள். இனி அவர்களால் ஒரு அங்குலம்கூட நகர முடியாது. உடலின் தனித்தனி உறுப்புகள் செயல் இழந்துபோனதாய் உணர்ந்தார்கள். அதிக அலுப்பின் காரணமாக சுவாசிக்க இயலவில்லை. ‘ஹஹா...ஹஹா’ வென வாய் திறந்து மூச்சு வாங்கினாள் மாயி-சான்.

எதிர்பக்கம் கைநீட்டி அம்மாவிடம் எதையோ காண்பித்தாள். பச்சைப் பசேலென ஒரு குட்டித்தீவு அவளுக்குத் தெரிந்தது. அத்தீவு, சமுத்திரத்தின் மறுகரையில் அமைந்திருந்தது. அலங்காரப் பொருள் போல தெரிந்த அதன் அமைப்பு சிறுமியின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

“அந்த திவைத்தானே காண்பிக்கிறாய். அது ‘மியசிமா’ தீவு. அங்கு செல்ல வேண்டுமானால் படகில் பயணிக்க வேண்டும்.” கையசைத்துக் காண்பித்த மகளிடம் பதில் சொன்னாள் அம்மா.

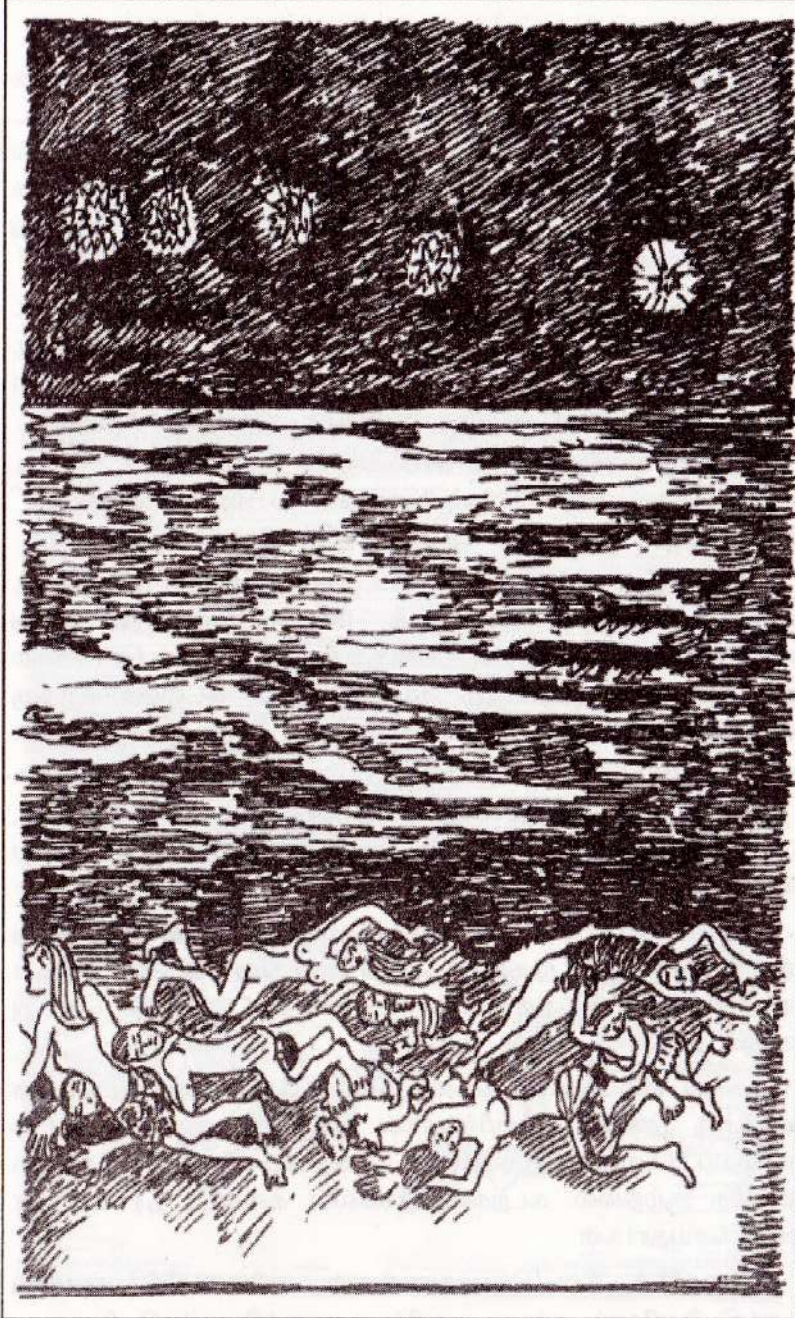
மியசிமா தீவு, ஊதாநிற மேக மூட்டத்தால் போர்த்தப் பட்டிருந்தது. அழகான ஊசிஇலை மரங்களும், மேபிள் மரங்களும் திவை அடர்த்தியாக மூடியிருந்தன. அங்குள்ள தண்ணீர் சுத்தமாகவும் தாய்மையாகவும் இருப்பதை காணமுடிந்தது. கடலலைகளுக்கு நடுவே மியசிமா தீவு, ஒரு மண்குவியல் மிதவையைப் போல நகர்வதை மாயி-சான் உணர்ந்தாள்.

“அம்மா! நம்மிடம் இப்போது சொந்தமாக ஒரு படகு இருந்தால், தீவுக்குள் தப்பித்துப் போய் ஒளிந்து கொண்டிருக்கலாம் தானேமா?”

சேறும் சகதியும் படிந்த நதிகளைத் தாண்டி, நெடுநேரம் பயணித்து வந்த மூவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி நின்றனர். தாங்கள் பாதுகாப்பான இடத்தை தொட்டிருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டார்கள்.

மூவரும் ஒரேயடியாக களைத்துப் போயிருந்தார்கள். உடம்பின் ஒவ்வொரு துண்டும் மிச்சமில்லாமல் வலித்தது. அவர்கள், உடல் வலியைப் பொருட்படுத்தவில்லை. வேறுவழி தேடி சிந்திக்கவும் இயலாத சூழ்நிலை. கடற்கரை மணலில் களைப்பு தீர உட்கார முடிவு செய்தார்கள்.

உட்கார்ந்த சில நொடிகளுக்குள், சுடுமணலில் சாய்ந்து உறங்கிப்போவோம் என்பது மூவரில் ஒருவருக்கேனும் தெரியாது.



மாலை நேரம், மஞ்சள் நிறம் பூசியிருந்த சூரியன் மறைந்தது. பிறகு, இரவு வந்தது. மறுநாள் காலை மீண்டும் சூரியன் உதித்தது. மாலையில் மெல்ல மெல்ல மறுகரை குதித்து மறைந்தது. மூன்றாவது நாளும் சூரியன் உதித்தது. அன்று, அடர்ந்த கரும்புகை கலைந்திருந்ததால் கடற்கரை வெளிச்சமாக இருந்தது.

மாயி-சானின் அம்மா, எதேச்சையாக கண்திறந்து பார்த்தாள்.

“ஐயா! இன்றைய தேதி என்ன தெரியுமா?” கண்களைக் கசக்கியபடி, இடப்பக்கம் கடந்துபோன முகம் தெரியாத ஒருவரை அழைத்துக் கேட்டாள். அவர், மிகுத்த வேதனையில் இருப்பது புரிந்தது. கடற்கரையில் படுத்திருந்த சொந்தக்காரர்களை அடையாளம் காணத் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

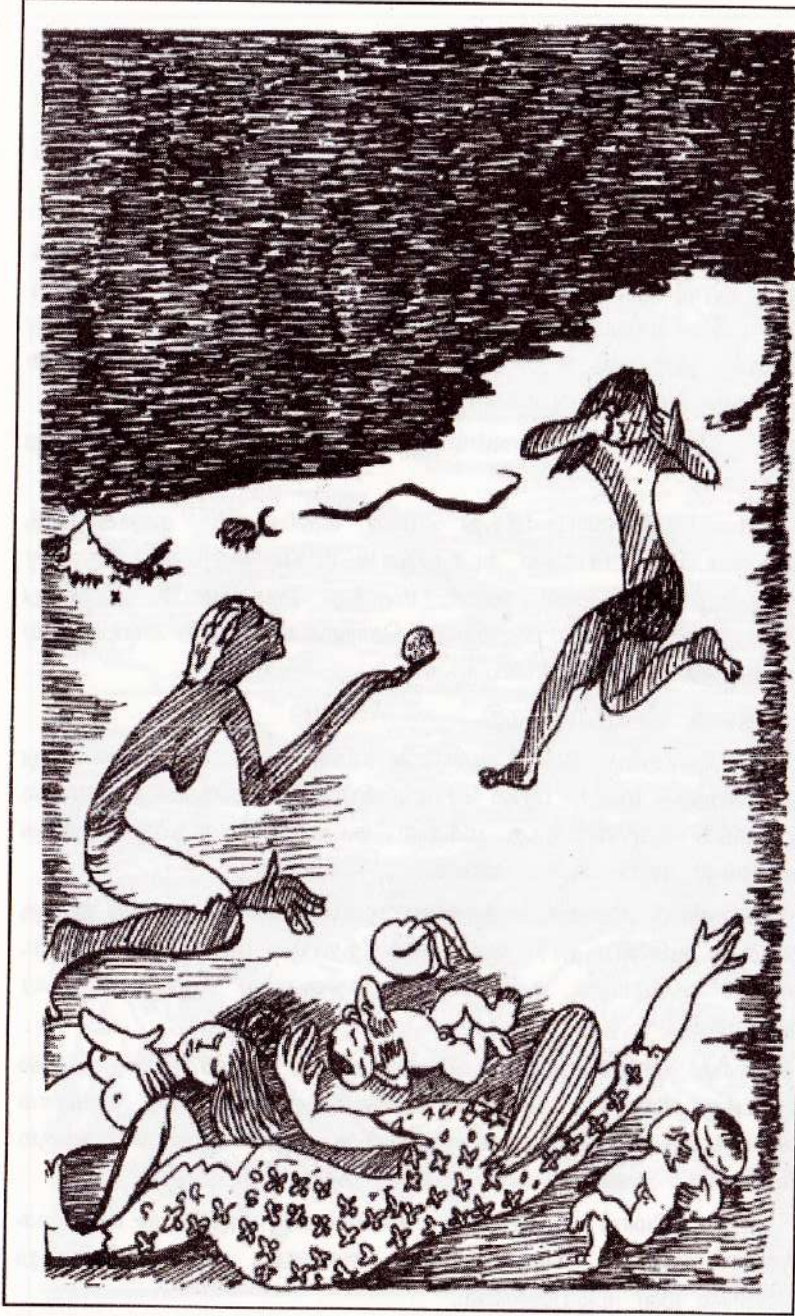
“இன்று, ஒன்பதாம் தேதி.”

உறவினர்களை தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் படபடப்போடு அலைந்து கொண்டிருந்த மனிதர் பதில் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தார். கடற்கரையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மக்கள் கூட்டத்தை முதல்முறையாக பார்த்தாள் மாயி-சானின் அம்மா.

விரல்விட்டு எண்ணிப்பார்த்தவள், ‘ஐயையோ. இங்கு வந்து நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டதா?’ என தனக்குத்தானே புலம்பித் தீர்த்தாள். அவசர அவசரமாக, கணவரையும் மகளையும் எழுப்பி உட்கார வைத்தாள்.

பலரின் கதறல் ஒலிகள் கடலலைகளின் இரைச்சல் சத்தத்தில் தோய்ந்து போயின. நான்கு நாட்களுக்குள் கடற்கரை நரகமாக மாறியிருந்தது. இறந்த சடலங்களுக்கும், உயிருடன் தூங்குவோருக்கும் வித்தியாசம் கண்டுபிடிப்பதில் சிரமமிருந்தது.

தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து நின்ற அம்மாவுக்கு அடுத்த நடவடிக்கை குறித்து எதுவும் விளங்கவில்லை. ஆனாலும், அதிர்ச்சியிலிருந்து அவளால் மீள முடியவில்லை.



மாயி-சான் அழ ஆரம்பித்தாள். அனேகமாக அவளுக்கு பசியெடுத்தது. நான்கு நாட்களாய் பட்டினி கிடந்தால் சின்னஞ்சிறுமி தாங்கிக் கொள்வாளா?

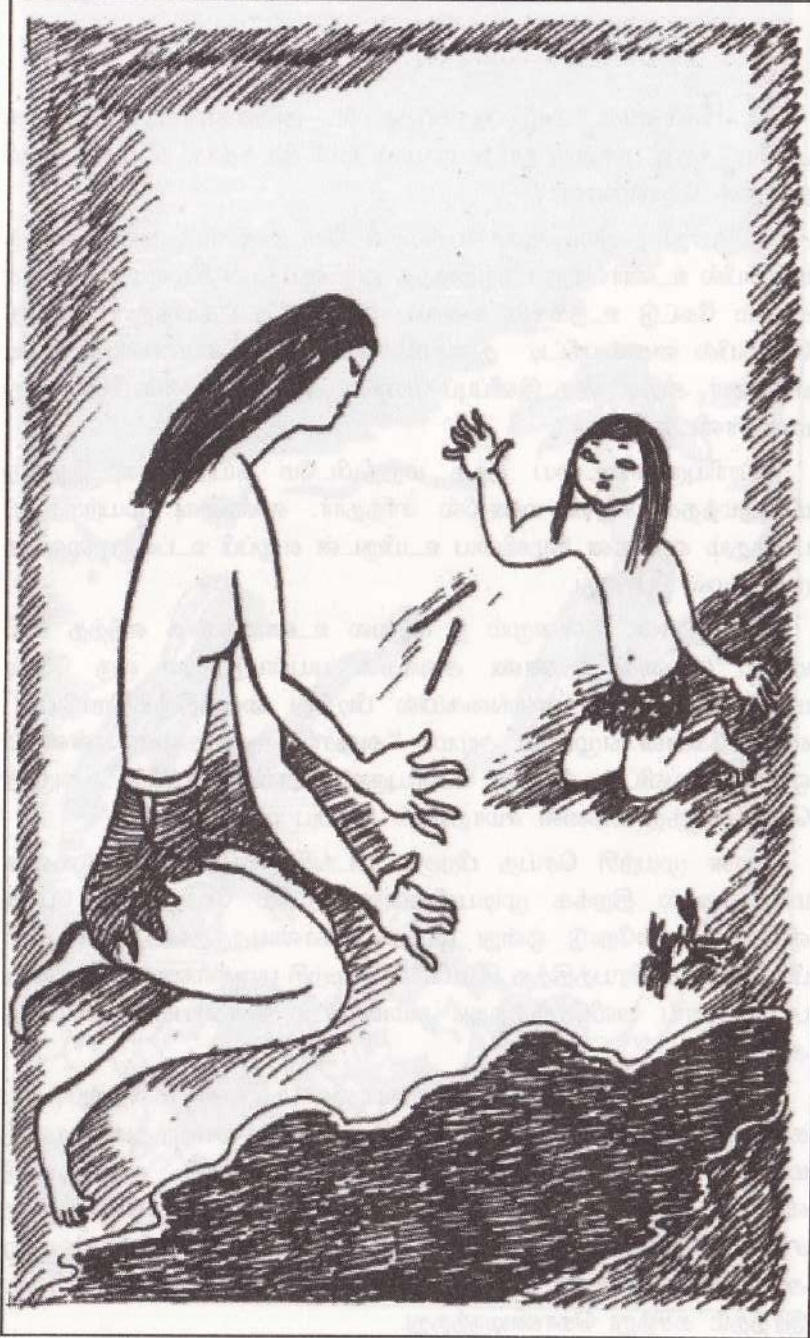
அப்போது நடந்த ஆச்சரியத்தைக் கேட்டீர்களா? அவர்களுக்கு மத்தியில் உணர்வற்று படுத்திருந்த ஒரு வயதான கிழவி, அழகைச் சத்தம் கேட்டு உறக்கம் கலைய எழுந்து உட்கார்ந்தார். திறந்த வெளியில் கையைநீட்டி துளாவினார். தனது கைப்பையைத் தேடி எடுத்தார். அதிலிருந்த இனிப்புப் பொரியுருண்டையை கையிலெடுத்து மாயிசானிடம் தந்தார்.

பொரியுருண்டையை தந்த மறுநிமிடமே சுயநினைவு இழந்து மீண்டுமந்தக் கிழவி மணலில் சரிந்தார். எவ்வளவு முயற்சித்துப் பார்த்தும் வயதான கிழவியை உயிருடன் எழுப்பி உட்கார வைக்க முடியாமல் போனது.

“மாயி-சான். இன்னமும் நீ காலை உணவுக்காக எடுத்த சாப் டிக்ஸ் (உணவு உண்ண அவர்கள் பயன்படுத்தும் ஒரு சோடி மரக்குச்சிகள்) உள்ளங்கையில் பிடித்து வைத்திருக்கிறாயோ?” என்று கேள்வி எழுப்பிய அம்மா “அதுசரி. அவைகளை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நீயந்த பொரியுருண்டையை சாப்பிடு.” அழுது கொண்டிருந்த மகளை சமாதானம் செய்ய முயற்சித்தாள்.

கடின முயற்சி செய்த பிறகும் மடங்கிப்போன கைவிரல்களை மாயிசானால் திறக்க முடியவில்லை. தீயில் தோலுரிந்து போன விரல்கள் ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. விரல்களை பிரித்தெடுக்க பிரயத்தித்த சிறுமியின் முயற்சி பயனில்லாமல் போனது. பயங்கரமாய் வலியெடுத்தது. அம்மாவிடம் கையைக் காண்பித்து அழுதாள்.

மகளின் கையைப் பார்த்த அம்மாவின் கண்கள் கனத்துப்போய் கண்ணீர் கொப்பளித்தது. மனக்கலக்கத்தை மறைத்துக்கொண்டு மகளின் விரல்களை பிரித்தெடுக்க உதவினாள். அணுகுண்டு வீசப்பட்ட நேரம், உணவு மேசையிலிருந்து எடுத்து வைத்திருந்த சாப்ஸ்டிக்கை, நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு, கதறி அழுதபடி அம்மாவிடம் ஒப்படைத்தாள் மாயி-சான். விரல்களுக்கு நடுவில் இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.



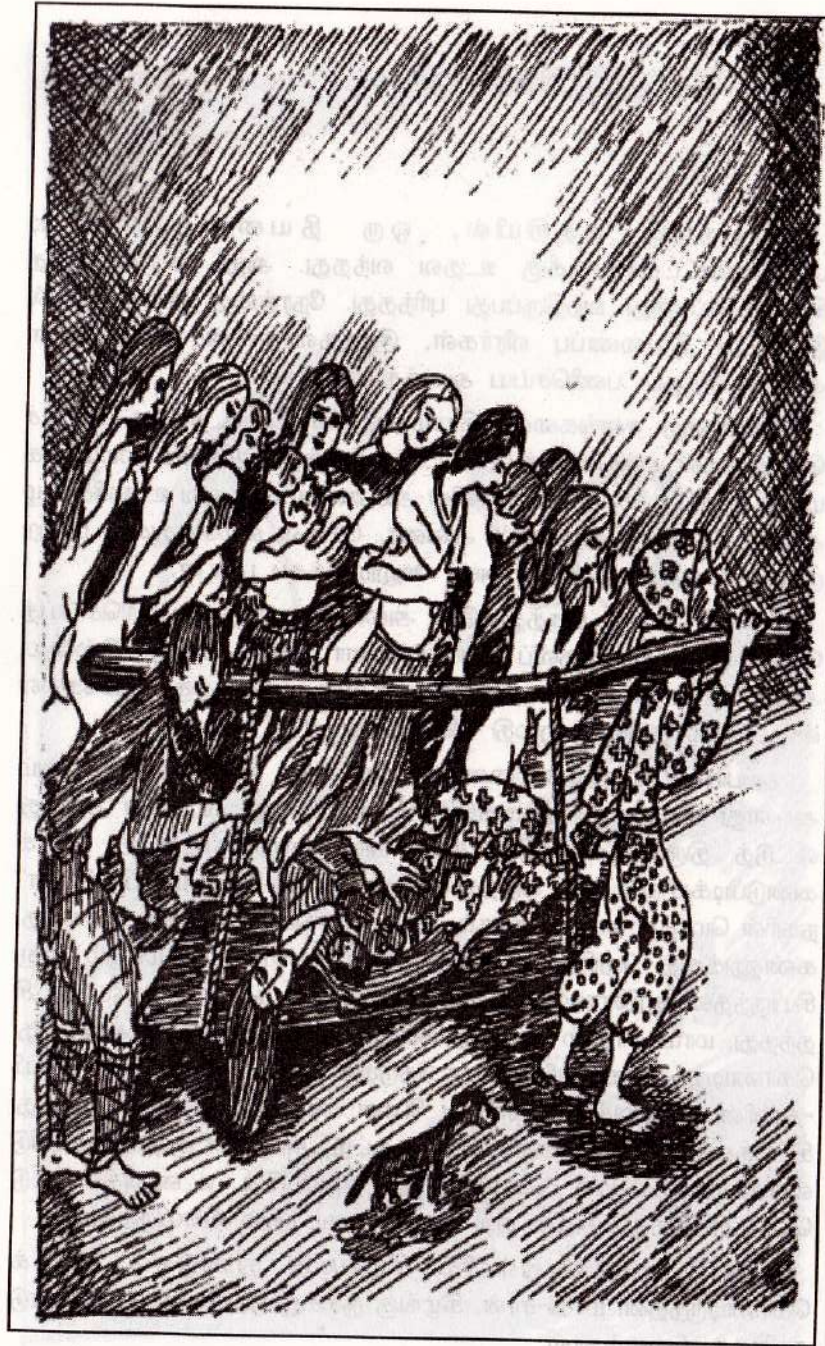
இதற்கு மத்தியில், ஒரு தீயணைப்பு வண்டி பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவ வந்தது. அது, அருகிலிருந்த கிராமத்திலிருந்து வந்திருப்பது புரிந்தது. நேரத்தை வீணாக்காமல் இறங்கிய தீயணைப்பு வீரர்கள், இறந்தவர்களின் சடலங்களை அப்புறப்படுத்தும் பணிசெய்ய ஆயத்தமானார்கள்.

மீதியிருந்த சனங்களை, கிராமத்து பள்ளிக்கூடத்திற்கு கூட்டிச் சென்றார்கள். அப்பள்ளியை, உடனடி மருத்துவ சேவை மையமாக மாற்றி இருந்தார்கள். மாயி-சானின் அப்பாவை மருத்துவ உதவிக்குழு ஆய்வு செய்தது. விரைவில் அவரை, சேவை மையத்துக்கு மாற்ற முடிவு செய்தது. அங்கே, அவர் அனுமதிக்கப் பட்டார்.

தேர்ச்சி பெற்ற மருத்துவரோ அல்லது காயத்தை சரிசெய்யத் தேவையான முதலுதவிப் பொருட்களோ அங்கு சரிவர இல்லை. ஆனாலும், பாதிப்புக்கு உள்ளான மக்கள் அனைவருக்கும் அச்சேவை மையத்தில் தங்க அனுமதி கிடைத்தது.

அப்பாவை மருத்துவமனையில் சேர்ப்பித்த பிறகு, மாயி-சானும் அவளது அம்மாவும் நகருக்குச் சென்று தமது வீட்டைப் பார்த்து வீட்டுத் திரும்ப விரும்பினார்கள். அவர்களால் வீட்டைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? அதற்கான அடையாளம் ஏதும் மீதியிருக்குமா? நகரின் மொத்த கட்டிடங்களும், பச்சை மரங்களும் எரிந்து போனதே. கண்ணுக்குத் தெரிந்த வரை, சாம்பல் குவியல்கள் மட்டும் மிஞ்சியிருந்தன. ஹிரோஷிமா நகரம், மிகப்பெரிய சுடுகாடு போல காட்சி தந்தது. மாயி-சானும் அவளது அம்மாவும் வீட்டைத்தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். நீண்டநேர தேடுதல் வேட்டைக்குப் பிறகு, மாயி-சானின் உணவுத்தட்டு எரிந்து போன மரத்துக்குக் கீழே விழுந்து கிடந்ததைப் பார்த்தார்கள். அந்தத் தட்டு, அவர்கள் குடியிருந்த வீடு என்பதை காட்டிக் கொடுத்தது. சிறுமியின் உணவுத் தட்டு நெளிந்திருந்தது. அதன் ஒரு பகுதி உடைந்தும் போயிருந்தது.

அதில், சக்கரைவள்ளிக் கிழங்குத் துண்டுகள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. மாயி-சான், கிழங்கு ருசிக்கு ஏங்குவதை அடியோடு தவிர்க்க நினைத்தாள்.



ஆகஸ்ட் 9ம் தேதி. மாயி-சான் தனது அம்மாவுடன் எரிந்துபோன ஹிரோஷிமா நகரில் வீட்டைத் தேடிக்கொண்டிருந்த நாள். அன்று, ஜப்பானின் மற்றொரு நகரம் நாகசாகியிலும் அணுகுண்டு வீசப்பட்டது. ஹிரோஷிமாவைப் போலவே நாகசாகியும் பொடிப் பொடியாய்ப் பெயர்ந்து விழுந்து தரைமட்டமானது.

ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் இறுதி மூச்சை விட்டு அடங்கிப் போனார்கள். தீக்குண்டு வீசப்பட்டு தாக்குதல் நடந்ததால், பலர் வீடு வாசலை இழந்து தவித்தார்கள். ஜப்பான் நாட்டு மக்களுடன் சேர்ந்து சில கொரியா, சீனா, ருசியா, இந்தோனேசியா மற்றும் அமெரிக்க நாட்டு மக்களும் அணுகுண்டு வீச்சில் சிக்கி உயிரை விட்டார்கள்.

உலக வரலாற்றில் இதுவே, முதல்முறையாக அணுகுண்டுகள் போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகும். ஓராயிரம் நாட்டு வெடிகுண்டுகளை, ஒரேநேரத்தில் வெடித்துச் சிதற வைத்ததற்குச் சமமான திறன் உடைய ஒரு அணுகுண்டை, விமானத்திலிருந்து வீசி குறையாடியது அமெரிக்கா.

அணுகுண்டு வெடித்துச் சிதறியதில் வெளியான நச்சு கதிரியக்கத்தால் பலர் இறந்து போனார்கள். குழந்தைகள் மற்றும் பெரியவர்களின் உடல் உறுப்புகள் பாதிக்கப்பட்டன. இன்று வரை, அந்தப் பகுதிகளில் புல்கூட முளைப்பதில்லை. வீசும் காற்று, விஷமாய்ப் போனது. பிறக்கும் குழந்தைகள் உடல் ஊனமுற்றுப் பிறக்கிறார்கள்.

அன்று முதல், மாயி-சானின் உடல் வளர்ச்சி நின்று போனது. குண்டு வீச்சு நடந்து முடிந்து பல ஆண்டுகள் கழிந்திருந்தன. ஆனாலும், மாயி-சான் ஏழு வயது சிறுமியாகவே தெரிகிறாள். நம்மைப் போல அவள் உயரமாக வளரவே இல்லை.

நச்சுக் கதிர்வீச்சு காரணமென அவளும் அம்மாவும் நம்பினார்கள். புரியாத நோய்க்கு 'அணுகுண்டு நோய்' எனப் பெயர் வைத்தார்கள்.



அவ்வப்போது, மாயி-சானின் தலையில் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் அரிப்பு எடுக்கிறது. அம்மா, விழி பிதுங்கப் பார்க்கிறாள். சரிவர செயல்படாத கைவிரல்களால் மாயி-சான் எதுவும் செய்ய இயலாது என்பதை அறிந்த அம்மா, அப்போதெல்லாம் அவளுக்கு உதவுகிறாள்.

மாயி-சானின் தலைமுடியைக் கலைத்து மெழுகுவர்த்தி வெளிச்சத்தில் என்னவென்று தேடுகிறாள். தலைமுடி மறைவிலிருந்து மின்னிக் காண்பிக்கும் சின்னச் சின்ன கண்ணாடித் துள்களைப் பிடுங்கி எறிகிறாள். குண்டு வெடித்த நாட்களில் மாயி-சானின் தலையைத் துளைத்த கண்ணாடித் துள்கள், வெகுநாட்கள் கழித்த பிறகு ஒவ்வொன்றாக வெளியேறுகிறதாம். தனக்குத்தானே ஊர்ஜிதம் செய்கிறாள்.

அப்பாவின் உடம்பில் மொத்தம் ஏழு காயங்கள் இருப்பதை விரல் விட்டு எண்ணினாள் மாயி-சான். காயங்கள், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகமாகிக்கொண்டே போயின. சிறு சிறு கொப்புளங்கள் கிளம்பி வெளியேறி மொத்த உடம்பையும் மறைத்து விட்டன. அவைகள், இனி முழுமையாக ஆறாது என அவரே முடிவெடுக்கிறார். அதை அருவருப்பாக உணர்கிறார்.

அதன் பிறகு, அங்கு இலையுதிர்காலம் ஆரம்பமானது. அப்பாவுக்கு தலைமுடிகள் உதிரத் தொடங்கின. தீவிர இருமல் தொற்றிக் கொண்டது. இருமலுடன் சேர்ந்து இரத்தமும் வெளியாகத் தொடங்கியது. அவ்வப்போது அவர், சகிக்க முடியாத வேதனையில் துடிக்கிறார். உடம்பு முழுவதும் நீலம் பாய்ந்த புள்ளிகளாக மாறிப்போனது.

கடைசியில் ஒரு நாள், அவரது உயிர் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தது. அப்பாவின் பிரிவு, மாயி-சானுக்கு இழப்பைப் பற்றிய அனுபவப்பாடமாக அமைந்தது.



ஹிரோஷிமா நகரமக்கள் பெரும்பாலோர், கதிரியக்க நோயின் பாதிப்பால் உருக்குலைந்து போய் இருந்தார்கள். அந்நகரம், 1945ம் ஆண்டு அணுகுண்டு வீச்சுக்கு உள்ளாகி நாசமாக்கப் பட்டது. இன்றும் சிலர், பெயர் தெரியாத நோய் தாக்குதல் காரணமாய் மருத்துவமனைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டு, இறுதிமூச்சு அடங்கப்போகும் நாட்களை விரல்விட்டு எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வினோத நோய்க்கு மருத்துவத் தீர்வே கிடையாது என்பதை உலக மக்கள் உணர்வார்கள்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆகஸ்ட் 6ம் தேதி, ஹிரோஷிமா நகர மக்கள், குண்டு வெடிப்பில் பலியான உறவினர்களின் ஞாபகார்த்தமாக நினைவுதினம் அனுசரிக்கிறார்கள். ஹிரோஷிமா நகரில் பாயும், ஏழு நதிக்கரைகளிலும் மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாக ஒன்று திரள்கிறார்கள். இறந்த சொந்தங்களை நினைத்து மௌன அஞ்சலி செலுத்துகிறார்கள்.

புவியை உலுக்கிய கொடுமையின் பிணைக் கைதிகளாக கைகட்டி நிற்கிறார்கள். கூட்டத்தில் பலர் முடக்குவாதம், ரத்தப் புற்றுநோய், காசநோய் என பலநோய் தாக்குதலுக்கு உள்ளானவர்கள். அவர்களில் சிலர், கால்களை ஊன்றி நடக்கத் தெம்பில்லாமல் சாலைகளில் ஊர்ந்து வந்து நதிக்கரை சேர்கிறார்கள்.

இறந்தவர்களின் பெயர்களை வண்ணக் காகித விளக்குகளில் எழுதுகிறார்கள். 'தோரோ' என அழைக்கப்படும் அவ்விளக்குகளை தண்ணீரில் மிதக்க விடுகிறார்கள். அவைகளில், ரத்தச்சிகப்பு மற்றும் ஆரஞ்சுநிற காகித விளக்குகள் அதிக எண்ணிக்கையில் உள்ளன.

துயர நினைவுகளை ஏந்தி, கண்ணீர் வடித்து எரியும் விளக்குகளை, தன் அலை அடுக்குகளின்மீது சுமந்தபடி சாந்தமாக கடத்திச் செல்கிறது நதி. கண்களை விட்டு மறைந்து கடலில் கலந்து மறைகிறது. ரத்தம் சிந்தி நதிநீரைச் சிவப்பாக்கி கடலில் கலந்த

இறந்தவர்களின் உடல்களை, அவை நினைவுபடுத்தியபடி நகர்கின்றன. நதிநீரும், விளக்கொளியில் ரத்தச் சிவப்பாக தெரிகிறது.

நதிக்கரையில் உடனின்ற ஒரு சிறுவன் கதறி அழுவதைக் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறாள் மாயி-சான்.

“தோட்டத்துக்கு போயிருந்த எங்க தாத்தா, அணுகுண்டு வெடித்த போது செடிகளுக்கு தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாராம். தண்ணீர் ஊற்றி வளர்ந்த செடிகள் சாய்வதற்கு முன்பே, தாத்தா செத்துப் போனாராம்.”

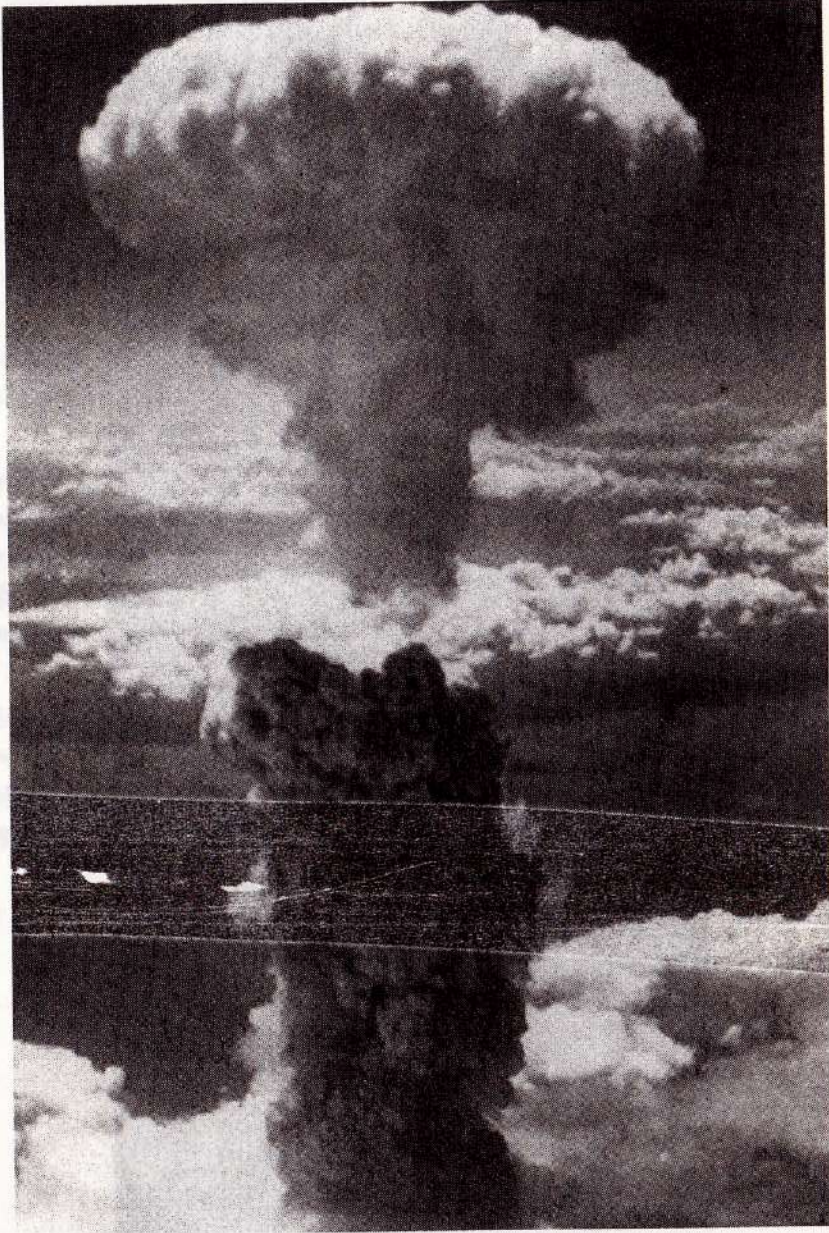
கண்ணீர் பொங்க அழுத அச்சிறுவன், மாயி-சானைப் பார்த்து அமைதியானான். கண்களில் திரண்டுவந்த கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டான்.

ஐயோ! இன்றும் அந்த செல்லக்குட்டி மாயி-சான், சிறுபிள்ளை மாதிரி வளர்ச்சி இல்லாமல் இருக்கிறாளே. அவளும் நதிக்கரைக்கு வந்திருக்கிறாள். ஒரு காகித விளக்கில் ‘அன்புள்ள அப்பா’ என்றும் மற்றொரு விளக்கில் ‘அழகிய வானம்பாடி’ என்றும் எழுதுகிறாள். நதிக்கரைக்கு, அவளுடன் துணைக்கு வந்த அம்மாவின் கண்ணீருடன் அவ்விளக்குகளை நதியில் மிதக்க விடுகிறாள்.

அம்மாவின் தலைமுடி முற்றிலும் நரைத்திருக்கிறது. இவ்வுலகில், மனித உயிர்கள் மீது அணுகுண்டு மழை பெய்ய வேண்டாம். இது போன்ற துக்க அனுசரிப்புகள், உலகின் எந்தவொரு பகுதியிலும் நடக்கவேகூடாது என நதிக்கரையில் நின்று இருவரும் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள்.



ஓனியம்: தோசி மாருகி



அணுகுண்டு தாக்குதலை சித்தரிக்கும் படம்